

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 10/05-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Š. G., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. V. M., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cb 125/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. januára 2003 doručené podanie Š. G., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. M., Z., označené ako „*Sťažnosť*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ ním namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci jeho žaloby o zaplatenie sumy 2 550 000 Sk žalovaným AGROZDRAV, a. s., Dudince.

Ústavný súd na základe § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vychádzal z toho, že je viazaný návrhom (petitom) na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Žalobou zo dňa 13. 9. 2000 sa domáham proti žalovanému AGROZDRAV, a. s. Dudince zaplata 2.550.500,- Sk s príslušenstvom, pričom svoje nároky opieram o hodnoverné a teda nespochybniteľné listinné dôkazy, ktoré súčasne pripájam aj k tejto sťažnosti. Od počiatku zbytočné prietahy v tomto konaní mali podľa môjho názoru za cieľ oddialiť rozhodnutie vo veci samej. K tomu malo prispieť aj odmietnutie mojej žiadosti od platenia súdnych poplatkov, nakoľko súd mal za to, že nebudem schopný uhradiť súdny poplatok. Spôsob vedenia tohto konania, resp. vyslovovanie nedôvodných názorov v jeho priebehu bol dôvod toho, že som podaním zo dňa 17. 5. 2001 vzniesol námietku zaujatosti proti samosudkyňi JUDr. M. S. (...)

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 12. 2. 2002 pod č. Ndob 63/02 rozhodol, že JUDr. M. S. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci a to aj napriek tomu, že dôvody zaujatosti som podľa môjho názoru dostatočne odôvodnil. Súd na pojednávaní konanom dňa 12. 9. 2002 rozhodol tak, že moju žalobu zamietol, čím prakticky potvrdil názor sudkyne vyslovený na prvom pojednávaní. Napriek tomu, že súd je povinný doručiť mi súdne rozhodnutie v lehote ust. § 158 ods. 3, O. s. p., toto mi nebolo do dnešného dňa doručené, v dôsledku čoho som nemohol proti nemu podať odvolanie pre zjavné porušenie zákona.“

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cb 125/00-78 porušil právo Š. G., nar. 31. 1. 1958, bytom B., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov zaručené v článku 48 ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky.“

2. Š. G. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000.- Sk (slovom päťstotisíc Slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný vyplatiť do 60 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Keďže sťažnosť v predloženej podobe nespĺňala náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, ústavný súd vyzval 24. apríla 2003 sťažovateľa, aby doplnil sťažnosť o označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie namieta, a zosúladiť obsah sťažnosti s návrhom na rozhodnutie a aby preukázal, že bezúspešne uplatnil sťažnosť na prietľahy v označenom konaní. Súčasne uviedol, že pokiaľ svoje podanie nedoplní, ústavný súd tieto skutočnosti zohľadní pri rozhodovaní o jeho sťažnosti.

Sťažovateľ doplnil svoje podanie 2. mája 2003 (doručené ústavnému súdu 5. mája 2003), avšak k sťažnosti nepripojil dôkaz o podaní sťažnosti na zbytočné prietľahy v konaní. Podanie zo 17. mája 2001, ktoré za takúto sťažnosť označil, predstavovalo námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyni v jeho veci, ktorou sa zaoberal a o ktorej rozhodol nadriadený súd.

II.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry

ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu tohto práva došlo alebo jeho porušenie v tomto čase ešte trvalo (II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/02).

Z odpovede krajského súdu na výzvu z 9. júna 2003 a zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ podal návrh krajskému súdu 14. septembra 2000. Krajský súd uskutočnil pojednávanie 8. marca 2001. Sťažovateľ ďalej podaním zo 17. mája 2001 vzniesol námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol o tejto námietke uznesením sp. zn. Ndob 63/02 z 12. februára 2002 tak, že sudkyňa krajského súdu nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania označenej veci.

Krajský súd vo veci sťažovateľa rozhodol rozsudkom z 12. septembra 2002, ktorý bol sťažovateľovi doručený 9. júna 2003 (po neúspešnom a opakovanom doručovaní 5. a 6. júna 2003). Spisový materiál bol spolu s odvolaním sťažovateľa podaným 23. júna 2003 (doručeným krajskému súdu 24. júna 2003) odoslaný najvyššiemu súdu 20. októbra 2003.

Ústavný súd celé obdobie, keď krajský súd vo veci sťažovateľa konal [od podania návrhu 14. septembra 2000 do 12. septembra 2002 aj so zreteľom na vykonané úkony a nariadené pojednávania (s výnimkou obdobia od 17. mája 2001 do 12. februára 2002, keď sa spis nachádzal na najvyššom súde v súvislosti so vznesením námietky zaujatosti sudkyne a s rozhodovaním o tejto námietke, t. j. počas 9 mesiacov)] vyhodnotil ako obdobie,

v ktorom nedošlo k zbytočným priet'ahom v konaní a v rámci ktorého krajský súd odstránil stav právnej neistoty s'ťažovateľa tým, že v jeho veci rozhodol rozsudkom z 12. septembra 2002 (podanie s'ťažovateľa bolo doručené ústavnému súdu 9. januára 2003).

V ďalšom období po doručení, ako aj po podaní odvolania a jeho postúpení najvyššiemu súdu došlo k priet'ahu, ktorý však ústavný súd vyhodnotil ako taký, ktorý svojou intenzitou nespôsobil porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Najvyšší súd napokon rozhodol o odvolaní s'ťažovateľa na pojednávaní 9. novembra 2004 tak, že rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2005